

**La Diòcesi de Lleida acomiada el
sacerdot romanès
Mihai Diac, mort en accident**

“Les campanes a mort, emmudint les campanades d’any nou, han cobert d’ombres de dol el Bisbat de Lleida i l’Arquebisbat de IASI (Romania)”.

Amb aquestes paraules s’iniciava l’obituari amb el qual el bisbat de Lleida donà a conèixer la mort del jove sacerdot romanès Mihai Diac, que tenia al seu càrrec l’atenció pastoral dels immigrants romanesos catòlics, no solament de Lleida, si no també de Tarragona i Saragossa.

El P. Mihai (Miguel), moria víctima d’accident de cotxe a primera hora de la tarda del dia 1 de gener, festa litúrgica de Maria Mare de Déu. Anava cap a Saragossa per atendre a la comunitat de romanesos de la capital d’Aragó, con feia cada quinze dies. En aquesta ocasió per a celebrar-hi la Missa del primer dia de l’Any. Aquell mateix matí havia celebrat l’Eucaristia amb els romanesos de Lleida, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme.

Mn. Mihai, residia a la Casa Sacerdotal de Lleida des del 18 d’agost de 2004. Era nascut a Valea Seaca-Bacau, Romania, tenia 33 anys, y 6 de sacerdoci. Molt estimat a la diòcesi, feia poc temps que havia estat nomenat vicari de la unitat pastoral formada per les parròquies de Sant Llorenç, Sant Martí i Sant Andreu, del barri antic de Lleida. Aquesta recent responsabilitat diocesana la compaginava amb la seva generosa dedicació pastoral envers els seus compatriotes.

Dol en la comunitat romanesa

El dol en aquesta comunitat per la pèrdua del P. Mihai es feu evident en la Missa que el dia 2 a les 6 de la tarda, celebrà amb romanès el P. Leonard Diac, actualment a Madrid i a qui el P. Mihai havia substituït quan arribà a Lleida.

A les 11 del matí del dia següent, en la mateixa església tingueren lloc les exèquies presidides pel bisbe de Lleida Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, concelebrant amb el prelat la major part del presbiterat diocesà, amb l’assistència d’un sacerdot en representació de l’església ortodoxa i del P. Yuriy Svystum, sacerdot grecocatòlic, resident a Lleida on s’ocupa de l’atenció pastoral dels immigrants ucraïnesos.

Els fidels, entre ells un bon nombre de romanesos, omplien de gom a gom el temple. També les autoritats de Lleida encapçalades pel president de la Diputació, el subdelegat del govern i diversos regidors, van ser-hi presents, sumant-se al dol de la diòcesi per la mort del P. Mihai.

Emocionada homilia de Mons. Ciuraneta

Mons. Ciuraneta, en una emocionada homilia destacà el fet de la mort del P. Mihai com un acte de servei: "...en els seus inicis sacerdotals, amb solament sis anys de ministeri, Déu l'ha cridat per a que, amb Crist, el seu sacerdocí intercessor sigui eficaç als catòlics romanesos i a la nostra diòcesi, al servei de la qual havia lliurat la seva vida sacerdotal". El Sr. Bisbe feu esment a les virtuts humanes, cristianes i sacerdotals del P. Mihai, destacant la seva senzillesa, bondat, alegria i disponibilitat: "...portava entre nosaltres poc més d'any i mig i ja s'havia guanyat l'estima i l'apreci de tots".

Durant la celebració es van utilitzar el català, el castellà i el romanès. En llengua romanesa es llegí també l'Evangeli i es feu una de les pregàries, així com alguns cants. Abans de cloure la celebració, el P. Leonard Diac recordà al seu company amb paraules emocionades: "...Mihai va elegir ser sacerdot i servir a Déu i els germans fins donar la pròpia vida". Emocionats foren també les paraules d'una jove en representació de la comunitat romanesa: "...a molts dels nostres infants els donà la primera comunió. Ell volia que fóssim bons cristians i bones persones. La seva il·lusió era veure'ns a tots a l'església". També la comunitat parroquial per mitjà de l'Anna Maria Gaya el recordà tot fent memòria de la seva darrera Missa, celebrada el dia de la Sagrada Família: "...ens parlà dels seus records familiars, de com havia viscut la fe en el si de la seva família.... sempre estarà amb nosaltres". I el vicari general Mn. Joan R. Ezquerra, tot fent una pinzellada de la biografia del P. Mihai, digué d'ell: "... ha estat un bon sacerdot. Els romanesos, especialment els infants i joves, han trobat en ell a un amic i a un pare; un germà, un sacerdot proper. Molts d'aquests joves, als que va tractar a Romania han trucat aquests dies, des d'allí i des d'Itàlia, expressant el seu condol per la seva mort".

Les exèquies es van celebrar sense el fèretre, degut als tràmits administratius i legals. Les seves despulles, seran trasllades a Romania, on es celebraran també unes exèquies presidides pel bisbe de la seva diòcesi d'origen Iasi, i on rebran sepultura en el seu poble natal.

Homilía en la Misa Funeral del P. Mihai Diac

Los designios de Dios son impenetrables. Sus caminos no son nuestros caminos y sus planes no son los nuestros. La muerte de una persona cercana, querida, entregada y eficaz suscita muchos interrogantes: "¿Por qué Señor? ¿Por qué ahora? ¿Por qué él, joven sacerdote, que tanto bien podía hacer aún en esta vida?"

El domingo, por la tarde, el sacerdote Mihai Diac, de 33 años, que había venido, hace año y medio, desde Rumania para atender las necesidades religiosas de sus compatriotas, numerosos en nuestra ciudad y alrededores, y, en general, para ayudar en las necesidades pastorales de nuestra diócesis, moría, víctima de un accidente, cuando iba hacia Zaragoza para celebrar la Liturgia con los católicos rumanos de aquella ciudad. Murió, por tanto, en un acto de servicio.

Todavía en los inicios de su vida sacerdotal, con sólo seis años de sacerdocio, Dios le ha llamado para que, en Cristo, su sacerdocio intercesor sea eficaz a los católicos rumanos y a nuestra misma Diócesis, al servicio de la cual había entregado su vida sacerdotal. Llevaba año y medio entre nosotros y se ganó la estima y el aprecio de todos, por sus virtudes humanas, cristianas y sacerdotales: sencillez, bondad, alegría, disponibilidad...

Ante este acontecimiento, sometemos confiadamente nuestras preguntas al misterio de Dios, en quien creemos y esperamos. Él es el Padre del cielo, nuestro origen y nuestra meta, nuestro creador y salvador, nuestro compañero de camino y nuestro descanso eterno. Sólo Dios, insondable en sus juicios e infinito en su misericordia, puede dar la respuesta a las preguntas que dolorosamente suscita la muerte de Mihai. Dios responderá cumplidamente a su tiempo a nuestras inquietudes.

Mihai era un sacerdote siempre dispuesto a servir con una sonrisa estimulante y desarrolló su actividad sacerdotal durante cuatro años en Rumania y casi dos aquí, dedicándose especialmente a la transmisión de la fe a los niños, adolescente y jóvenes, inculcando la comunicación de cada persona con Dios a través de la catequesis adecuada.

La lectura que terminamos de escuchar como discípulos del Señor, tomada de la primera carta de San Pedro, es una bella bendición: "Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que en su gran misericordia, por la resurrección de Jesucristo, nos ha hecho nacer de nuevo, para una esperanza viva, para una herencia incorruptible, pura, imperecedera,

que os está reservada en los cielos" (1ª Pe 1, 3-4). Al nacer recibimos una medida de tiempo, en que podemos razonablemente proyectar nuestra esperanza; pero por la victoria de Cristo sobre la muerte, nuestra esperanza se ha dilatado hacia el infinito. En Jesucristo resucitado, con quien estamos en comunión por la fe, el amor y la esperanza, nuestra meta es la vida eterna, el cielo, la felicidad plena, sin miedo a perderla. Nuestra herencia es inmarcesible; su flor no pierde fragancia ni su frescura se marchita.

Pedimos a Dios para Mihai el premio de sus obras, el descanso de sus penas y la alegría plena que no conoce disminución. Confiamos que ha escuchado ya la invitación del mismo Dios. "Entra en el gozo de tu Señor".

"Alegraos por ello, aunque de momento, tengáis que sufrir un poco en pruebas diversas" (v 6). La Palabra de Dios nos invita a la alegría. La alegría de quien se sabe en manos de Dios. La fe en Dios, en quien Mihai se apoyaba, irradiaba un resplandor en su espíritu. Al verle siempre alegre y optimista, uno pensaba "¡Qué dicha es creer!". En él se cumplía lo que nos dice San Pablo: "El Dios de la esperanza os colme de gozo y paz en la fe, para que por la fuerza del Espíritu Santo, desbordéis de esperanza" (Rom 15, 13). Queridos hermanos, la fe es la luz potente que puede iluminar hasta las tinieblas más densas; por eso, podemos decir, que la fe nos otorga la victoria (cfr. 1 Jn 5, 4). Agradecemos a Dios el que Mihai nos haya dado este testimonio tan genuinamente cristiano. Y hoy demos gracias a Dios por la vocación sacerdotal de Mihai que le llevó a entregar su vida, como sacerdote, al servicio de sus queridos rumanos, al que se entregó con total generosidad y con una abnegada colaboración con Cristo el Buen Pastor, apacentando a su pueblo. Y debemos agradecer a los padres de Mihai su generosidad en ofrecer su hijo a Dios. ¿Qué ilusión mayor pueden tener unos padres que el poder ofrecer sus hijos a Dios para que sean sacerdotes?

Mihai ha cubierto ya su carrera, ha mantenido la fe, ha llegado a la meta. Confiamos que haya recibido ya la salvación plena de Dios, que todo lo puede.

Participamos en esta Eucaristía, que es el sacramento de la Pascua de Jesucristo, recordando a nuestro hermano. Fue ungido por el sacramento del Orden, para bendecir y perdonar, anunciar la esperanza y acoger a los desalentados.

La Madre de Dios, se abrió enteramente al Espíritu Santo. Se puso sin reservas a disposición de los caminos de Dios, acompañó a su Hijo Jesús desde su concepción hasta la cruz y la glorificación. Que ella muestre ahora a Mihai el fruto bendito de su seno. ¡Que María mantenga el ritmo de nuestra esperanza!

+Francesc Xavier Ciuraneta

Tot recordant el P. Mihai Diac

Bondat, senzillesa, humilitat, disponibilitat, cordialitat.... Podríem anar descabdellant sense parar les nombroses qualitats i virtuts que hem anat descobrint i admirant en el P. Mihai des que va arribar de Romania, el seu país. Només feia un any i mig que el teníem entre nosaltres. Un temps breu però suficient perquè amb la seva manera de fer constant, eficaç, discreta, afable i propera a tots, s'hagués anat obrint un espai cada cop més gran en el cor de *La Nostra Comunitat*. Un temps breu que ara ja sembla tota una vida.

I del fluir d'aquest temps compartit als peus de la Mare de Déu del Carme i de la Mare de Déu de la Unitat, hi brolla com d'una font inexhaurible tot un reguitzell de records albirant la seva evocació. Faré memòria dels darrers.

Divendres, festivitat de la Sagrada Família. El P. Mihai va celebrar l'Eucaristia a la Capella del Santíssim d'aquesta església. Aquesta seria la darrera missa no romanesa que ell va presidir. En l'homilia il·luminà el comentari de la Paraula de Déu amb pinzellades de la seva vida. Va compartir amb nosaltres algun record de la seva estada a Alemanya, i la dificultat que va sentir a l'arribar al nostre país, sobretot l'obstacle de la llengua, que ja havia superat àmpliament. En la seva perplexitat inicial, recordava les paraules del P. Leonard, tot recomanant-li donar temps al temps: *A poc a poc*, li deia. *Sí*, afegia el P. Mihai, *a poc a poc... però també he comptat amb l'ajuda d'unes persones, especialment d'una que ha dedicat molt de temps a ensenyar-me, i li estic molt agraït...*

Tot valorant el model de la Sagrada Família de Natzaret, i les dificultats que van haver d'afrontar Josep i Maria davant del naixement de Jesús, es referí a la comunitat romanesa, que en la llunyania del seu país se sent aglutinada com si d'una família es tractés. Per això, al final de la celebració va recordar uns compatriotes malalts, per als quals ell resava especialment. I ens va demanar que uníssim els nostres cants amb la *Salve Regina*, tot demanant a la Mare de Déu el seu restabliment.

No entenem gaire, o potser gens, quins són els projectes de Déu i els seus designis. No trobem resposta al per què de la mort sobtada del P. Mihai. Però les seves darreres petjades en el camí d'aquesta vida ara s'esdevenen premonitòries. Són indicis de què el P. Mihai ha sentit el final d'any com el final del camí compartit entre nosaltres. I s'ha anat acomiadant *a poc a poc*, suaument, amb delicadesa, amb la seva exquisida sensibilitat, amb el seu cor bondadós on tots hi teníem cabuda.

No entenem gaire, o potser gens, quins són els projectes de Déu i els seus dissenys. No trobem resposta al per què de la mort sobtada del P. Mihai. Però les seves darreres petjades en el camí d'aquesta vida ara s'esdevenen premonitòries. Són indicis de què el P. Mihai ha sentit el final d'any com el final del camí compartit entre nosaltres. I s'ha anat acomiadant *a poc a poc*, suaument, amb delicadesa, amb la seva exquisida sensibilitat, amb el seu cor bondadós on tots hi teníem cabuda.

P. Mihai, el teu trànsit al Paradís s'ha produït en la plenitud dels teus dies, de la teva vida jove marcada per la vocació sorgida en la tendresa de la teva infància. I la plenitud del teu alè ha impregnat el teixit espiritual de *La Nostra Comunitat*. L'oració constant i confiada que tu has dedicat als teus fidels ha estat escoltada per Déu. I Déu, que encara t'ha estimat més, t'ha volgut compensar amb el Paradís just a l'alba de l'Any Nou.

La teva mort ens ha entristit profundament. Però el teu testimoni ben segur que donarà un ferm impuls en l'orientació de la nostra vida, i ens ajudarà a sortir del nostre abaltiment. I no dubtem que des de la Glòria intercediràs per la comunitat romanesa a la que has dedicat aquest any i mig de la teva vida; i per la diòcesi de Lleida i la parròquia del Carme.

Tal com tu ens deies, *hem de posar la confiança en Déu*. Sí, volem confiar en Déu malgrat la boira que ens ancora en nosaltres mateixos. I procurarem compartir la bondat, senzillesa, humilitat, disponibilitat, cordialitat... que tan generosament has vessat en tots nosaltres.

La Nostra Comunitat no t'oblidarà mai. Gràcies per tot el que ens has donat.

Església de la Mare de Déu del Carme, 3 de gener de 2006

Valea Seacă: Funerariile părintelui Mihai Diac

Înmormântarea părintelui Mihai Diac care a decedat duminică, 1 ianuarie, în urma unui accident de mașină în Spania, a avut loc luni, 9 ianuarie. Liturghia a fost prezidată de PS Petru Gherghel. Au participat PS Aurel Percă, PS Anton Coșa, pr. Ioan Ciuraru, provincialul Fraților Minori Conventuali din România, aproape 100 de preoți.

Atmosferă de durere, dar și de speranță. Textele din Scriptură, cântările și mesajele

rostite la Liturghie au scos în evidență credința creștină în înviere și în speranța reîntâlnirii cu cei care au mers înaintea noastră și dorm somnul păcii.

Au venit să-l salute pe preotul răposat și să se roage: aproape toți colegii de promoție, preoți din sat, preoți din Spania, călugări și călugărițe, credincioși din localitate și din satele vecine, precum și din locurile unde a slujit pr. Mihai. Din Parohia Iași "Sfântul Anton de Padova" au fost peste o sută de persoane, din Gura Humorului, primul loc de apostolat al părintelui răposat, au participat peste 20 de persoane.

Oamenii din sat au scos covoarele și le-au întins pe garduri întocmai ca la primiția care a avut loc cu șase ani în urmă; din loc în loc la porți se puteau vedea și icoane.

În biserică, în față se afla catafalcul cu trupul neînsuflețit al părintelui. Sicriul a fost adus din Spania sâmbătă, 7 ianuarie, însoțit fiind de pr. Leonard Diac și de pr. Juan Mora, parohul comunității "Sfânta Fecioară del Carmen" din Lleida; sicriul era prevăzut deasupra cu sticlă prin care i se putea zări chipul. Lumânarea, pascală, semnul învierii lui Cristos, străjuia catafalcul. De o parte și de alta a catafalcului erau opt diaconi de la Iași. În fața altarului era prezente un tablou mare cu fotografia părintelui și un text dintr-un psalm: "În tine Doamne am nădădui și nu voi regreta în veci"; de

Procesiunea a pornit din casa parohială la ora 10.30. Cântarea a fost condusă de mai mulți seminariști franciscani.

La începutul Liturghiei, după ce pr. Lucian Păuleț a citit câteva date biografice ale celui răposat, PS Petru a vorbit despre misterul morții și i-a invitat pe toți la rugăciune.

A doua lectură a fost citită de o călugăriță carmelită, soră a preotului răposat.

Omilia a fost ținută de PS Anton Coșa, episcop de Chișinău care a subliniat realitatea morții care îi atinge și pe preoți și speranța creștină: "Cuvântul Domnului ne învață să transformăm durerea umană provocată de moarte într-o speranță creștină ce ne umple de bucurie... Sufletele celor dreپți sunt în mâinile lui Dumnezeu și vor trăi cu el în iubire", a spus episcopul citând din prim lectură. A explicat apoi că preotul predică în viață, dar și în moarte, sugerând că înmormântarea la care se participa era o predică. Episcopul a ancorat mesajul său în realitate povestind că a participat la înmormântarea singurului preot care era într-o zonă îndepărtată în Kazahstan sau acum câțiva ani la înmormântarea altui preot la Valea Mare care trebuia să-și facă primiția. Toate acestea au purta un mesaj: rolul preotului într-o comunitate și deasupra este Dumnezeu care le știe și le orânduiește pe toate.

"A murit în țară străină, dar nu printre străini", a început mesajul pr. Juan Mora, parohul preotului răposat, purtând mesajul comunității parohiale și a PS Francisco Xavier Ciuraneta, episcop de Lleida. În mesaj, episcopul își exprimă mulțumirea "pentru slujirea preoțească pe care părintele Mihai a realizat-o cu deplină disponibilitate și cu bucurie care vorbesc despre o inimă generoasă, asemenea lui Cristos, bunul păstor" și speranța că exemplu său îi va stimula "în urmarea fidelă și totală a lui Cristos Domnul".

La finalul Liturghiei pr. Felician Tiba, în numele celor 26 de preoți din promoția 1999, a adus mulțumire lui Dumnezeu pentru că l-au avut coleg pe pr. Mihai, pentru optimismul și slujirea lui; a subliniat, de asemenea, că toți colegii sunt gata să continue slujirea pr. Mihai.

Păstorul diecezei după ce a spus despre existența mai multor mesaje care au venit de la ÎPS Ioan Robu, din Italia, Irlanda, Israel, Spania... a precizat că e nevoie să intrăm în logica lui Dumnezeu: grădinarul uneori ia floarea cea mai frumoasă din grădină; Dumnezeu l-a chemat la sine pe pr. Mihai Diac pentru că l-a iubit; a subliniat dăruirea și disponibilitatea preotului răposat. Sicriul cu trupul neînsuflețit a fost depus în cimitir, în fața capelei.

.

Pr. Mihai Diac s-a născut la 25 septembrie 1972 la Valea Seacă, din părinții Ioan și Maria. A studiat în Seminarul din Iași între 1991 și 1999. La 29 iunie 1999 a fost hirotonit preot la Iași. A activat în perioada 1 august 1999 - 1 august 2002 în Parohia Gura Humorului, apoi în Parohia "Sfântul Anton" din Iași (1 august 2002 - 1 august 2004). A făcut parte din consiliul prezbiteral (5 decembrie 2002 - 2004). La 1 mai 2004 a fost numit și asistent spiritual pentru tinerii din AC, zona Iași.

La 1 august 2004 a fost trimis în Spania pentru a se ocupa de românii din zona Lleida. La 18 august 2004 era la Lleida. O dată la două săptămâni se îngrijea și de comunitatea de români din Tarragona și Saragosa. În ultima perioadă a primit din partea episcopului de Lleida misiunea de vicar al unității pastorale "Sfântul Laurențiu", "Sfântul Martin" și "Sfântul Andrei", din orașul Lleida.

Duminică, 1 ianuarie 2006, se îndrepta spre Saragosa pentru a celebra sfânta Liturghie. Nu a mai ajuns. În drum spre întâlnirea cu românii, în urma unui accident, a fost chemat la Domnul. Împlinise 33 de ani de viață și 6 ani de preoție.

Înainte de a fi adus la Valea Seacă, o Liturghie specială, prezidată de episcopul locului, a avut loc la Lleida în ziua de 3 ianuarie. Acolo s-au adunat toți preoții din dieceză alături de pr. Leonard Diac și de părintele Yuri, ucrainean greco-catolic și părintele Aurel, român ortodox.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Pr. Cornel Cadar

Predică la înmormântarea pr. Mihai Diac

Valea Seacă, 9 ianuarie 2006

Preasfinții voastre, Preacucernice părinte provincial, îndurerată familie, dragi confrați preoți, iubiți credincioși,

Doi ani și jumătate în urmă am fost martori, împreună cu mulți dintre dumneavoastră, la o altă înmormântare a unui preot tânăr, în satul vecin, care la rândul lui decedase în urma unui tragic accident de mașină. De atunci încoace au murit și alți preoți, de diferite vârste

majoritatea dintre ei însă purtând cu ei povara multor ani de slujire. Mor și preoții, așa cum moare orice om! Iar moartea vine atunci când nimeni nu se așteaptă, pentru că experiența morții face parte din planul misterios de mântuire a lui Dumnezeu. Și numai el știe când va veni ceasul fiecăruia! Însuși Cristos, fiind și om a trecut prin moarte. Pentru a-și fi împlinit misiunea sa până la capăt, înainte de a se întoarce glorios la Tatăl, El moare și rămâne trei zile în mormânt.

Moartea este actul suprem prin care oricine dintre noi încheie viața pământească pentru a se uni cu Creatorul. În fond moartea este necesară. Totuși privită din punct de vedere uman ea este o experiență dureroasă pentru că ne desparte de cei dragi, de cei cu care ne-am obișnuit și de aceea provoacă tristețe și durere.

Excelențele voastre, dragi confrați întru preoție, iubiți creștini, a murit și acest tânăr și inimos părinte Mihai! El care în scurta sa viață de slujire preoțească a adus în inimile atâtor oameni bucurie și încurajare, iată că acum lasă în urma sa atâta durere. Și cu cât golul pe care îl lasă în urma sa este mai vizibil cu atât este mai mare și durea. Durerea despărțirii de el este fără îndoială imensă în inima părinților, a fraților, a rudelor, a colegilor, a prietenilor, a aceluia care au fost mai aproape de el. Ei văd golul pe care îl lasă în urmă fiul, fratele, verișorul, colegul, bunul prieten, care de acum nu mai este printre ei.

O durere specifică simte astăzi și episcopul său, cel care l-a hirotonit, transmițându-i puterea preoțească a lui Cristos pentru slujire în această Biserică locală, episcopul auxiliar și toți preoții diecezei, formatorii, foștii colaboratori, toți confrații preoți, colegi în slujire. Golul lăsat în urma lui cade acum pe umerii fiecăruia.

Excelențele voastre, dragi confrăți întru preoție, iubiți creștini, cuvântul Domnului ne învață să transformăm durerea umană provocată de moarte într-o speranță creștină ce ne umple de bucurie. Părintele Mihai s-a despărțit de trupul pământesc și a intrat în casa Tatălui. Noi credem că Dumnezeu, în milostivirea sa, l-a fericit dăruindu-i cununa biruinței. Așa cum spune *Cartea Înțelepciunii* "Sufletele celor drepecți sunt în mâinile lui Dumnezeu, și vor trăi cu el în iubire"

Părintele fost un căutător de Dumnezeu! A fost omul lui Dumnezeu! Orice creatură umană este menită să-l caute pe Creatorul său, să-l cunoască și să-l iubească. Preotul are un raport cu totul special și unic cu Dumnezeu, el fiind investit să administreze misterele sale și să predice tuturor cuvântul Său mântuitor. Părintele Mihai rămâne preot al lui Cristos pentru vecie; moartea lui trupească nu-i va șterge pecetea preoțească imprimată în ființa sa prin impunerea mâinilor episcopului său și prin ungerea cu uleiul sfânt. Preoția sa este părticică a preoției lui Cristos, marele și unicul preot, care s-a jertfit pe sine, pentru mântuirea noastră. Părintele a celebrat jertfa lui Cristos și s-a făcut el însuși părtaș de mântuirea adusă de Cristos. Împlinindu-și misiunea cu zel apostolic, oriunde a fost trimis, el l-a predicat și l-a făcut cunoscut oamenilor pe Cristos.

Când a fost trimis în noua sa misiune departe de țară, să slujească pe concetățenii noștri aflați în aceea zonă, nici el și nimeni altul nu s-a gândit că de data aceasta misiunea sa va fi de scurtă durată. Cu toate acestea, el s-a dăruit cu totul lui Cristos, slujindu-i cu inimă mare pe frații săi, din prima până în ultima clipă a vieții. Lumea l-a apreciat nespun de mult, a fost și premiat, s-a scris și s-a vorbit de bine despre el și despre zelul său apostolic. El nu le va mai predica, nici nu le va mai administra sfintele taine. Cu toate acestea el rămâne în memoria lor pentru totdeauna. Memoria unui preot vrednic nu se stinge niciodată! Preotul și viu și mort este o predică vie care cheamă pe oameni la Dumnezeu.

Iubiți frați, singura mângâiere pe care o putem aduce părintelui astăzi este aceea de a-l pomeni în rugăciunea noastră; el va rămâne cu noi în rugăciunea și în speranța noastră. Nu-i vor folosi nici lacrimile și nici durerea noastră. În schimb se va bucura în Domnul pentru rugăciunile și faptele dreptății noastre. Doamne, odihnește în pace pe preotul tău Mihai! Amin.

**† Anton Coșa,
episcop de Chișinău**

Mesaj cu ocazia morții lui Mihai Diac

Cu ocazia morții neașteptate a lui Mihai Diac, preot român în slujba Diecezei de Lleida, în special a catolicilor români, aș dori să exprim în numele propriu, al tuturor preoților, diaconilor, călugărilor și călugărițelor și al credincioșilor laici din Lleida, gratitudinea noastră pentru slujirea preoțească pe care părintele Mihai a realizat-o cu deplină disponibilitate și cu bucurie care vorbesc despre o inimă generoasă, asemenea lui Cristos, bunul păstor. Îi aducem mulțumiri lui Dumnezeu Tatăl că ne-a dat ocazia de a-l cunoaște și de a colabora cu mult stimatul părinte Mihai. A fost chemat în casa Tatălui la o vârstă la care ar fi putut să dea multă slavă lui Dumnezeu, slujindu-l pe el și pe frați. Fără îndoială că Mihai va continua să-și exercite preoția sa mijlocind pentru Bisericile noastre din Iași și Lleida, pentru ca să prospere viața creștină, în special în sânul familiilor.

Fie ca exemplul său de generoasă dăruire ministerului sacerdotal, cu necesitatele sale virtuți umane, creștine și sacerdotale, să ne stimuleze și pe noi în urmarea fidelă și totală a lui Cristos Domnul. Mihai a fost un dar autentic din partea lui Dumnezeu pentru diecezele noastre.

Fără îndoială că această despărțire fizică de Mihai a provocat în noi un sentiment de profundă tristețe. Cu toate acestea, ne consolează gândul că, în Mihai, am dobândit un mijlocitor în fața lui Dumnezeu.

Credem și ne dorim ca moartea fratelui nostru Mihai să aducă multe roade spirituale și să provoace vocații preoțești.

Nu aș putea să închei aceste cuvinte fără a arăta profunda noastră grațitudine, pe care o vom traduce în rugăciuni, către părinții lui Mihai, Ioan și Maria, care cu multă generozitate l-au dăruit pe fiul lor Domnului pentru slujirea preoțească. Și de aici trimit un salut frățesc Excelenței voastre Petru Gherghel și episcopului auxiliar de Iași, care cu atâta entuziasm ați sprijinit prezența preoților dumneavoastră între noi. Avem încrederea că Dumnezeu vă va lumina pentru ca să reușiți să găsiți printre numeroșii seminariști pe cineva care să continue munca prețioasă începută de părinții Leonard și Mihai.

Cu toată prețuirea mea preoțească, și în numele întregii Biserici din Lleida, primiți salutările noastre frățești.

**† Francisco Xavier Ciuraneta Aymí,
episcop de Lleida**

* * *

Mesaj către episcopul de Iași

Biserica "Sfânta Fecioară del Carmen"

Excelența voastră episcop de Iași,

Înainte de toate, Preasfințite, trebuie să vă spunem că episcopul nostru, toți preoții, toți românii din Lleida și întregul oraș suntem profund îndurerăți de moartea lui Mihai. Este clar faptul că credința ne face să-l simțim foarte aproape. Însă lacrimile ne inundă ochii în orice moment. L-am iubit din toată inima. S-a făcut iubit de către toți. Ni se pare că nu realizăm încă ceea ce s-a întâmplat...

Nu-mi amintesc nici o înmormântare cu o mai mare afluență de concelebranți. Eram toți. Ne-au însoțit de asemenea părintele Yuriy, ucrainean greco-catolic și părintele Aurel, român ortodox.

Preasfințite, transmiteți din partea tuturor, episcopului auxiliar, întregului prezbiter de la Iași, tuturor seminariștilor și, într-o formă foarte specială părinților și fraților lui Mihai, sincerele noastre condoleanțe. Spuneți-le că Mihai a murit în timpul serviciului, în timpul slujirii Bisericii și a românilor. Sfârșitul său a fost un corolar demn al întregii sale vieți. Suntem siguri că Dumnezeu îl va primi în slavă. Și suntem, de asemenea, siguri că am câștigat un mijlocitor.

Juan Ramon Ezquerra,
vicar general al Diecezei de Lleida

* * *

Mai multe imagini de la acest eveniment puteți vedea în [Albumul foto: 9 ianuarie: Valea Seacă: Ultimul drum al părintelui Mihai Diacon](#).

*“Siervo prudente y fiel,
entra en el gozo de tu Señor”
“Slujitor bun și credincios,
intră în bucuria Stăpânului tău!”
(Mt. 25,21)*

**Mihai Diac,
sacerdote rumano de la diócesis de Iasi,
residente en Lleida**

33 años. Sacerdote el 29 de junio de 1999.
Abrió los ojos a la luz de esta tierra
en Bacau, el 25 de septiembre de 1972
Ha abierto sus ojos a la luz eterna
el 1 de enero de 2006,
Fiesta de Santa María, Madre de Dios.

Descansa en la paz del Señor
Să se odihnească în pace!

Lleida, 3 de enero de 2006